

Dit echtpaar uit 1943 willen we graag model laten staan voor al die zwoegers uit het verleden, die onze voorouders zijn geweest. Keihard werken was het, lange dagen maken op een niet al te vruchtbare grond, leven in allesbehalve comfortabele woningen, omringd door talloze zorgen. Maar desondanks de moed erin houden, toch plezier en gezelligheid weten te scheppen en werkelijk beseffen wat het begrip 'tevredenheid' inhoudt. Wessel Wessels en Trientje Wessels-Haan waren twee zulke mensen. Ze waren de bewoners van het zgn. „Lege hoeske”, dat stond op de kruising van de Tellingeweg en de Luringstraat. In 1970 is het huisje afgebroken. Oudere Onstwedders kunnen zich met name Trientje nog herinneren, zittend voor het raam achter haar spinnewiel. Ze verwerkte de ruwe wol van het Westerwoldse schaap nog tot garen, waarvan dan weer de zgn. ‚vief-schaft’ kon worden gemaakt, een zware wollen stof die tot aan het laatst van de vorige eeuw algemeen gebruikt werd voor kleden, rokken, borstrokken en dikke ‚wollen schoeden’.

De vijschaft wordt niet meer geweven, het „Lege hoeske” staat er niet meer, Wessel en Trientje zijn gestorven, herinneringen zijn gebleven. . . . . „Kom op Kloas, wie mout’n wieder. . . . . !

96

97